

Měla jsem být Mirek

K velké smůle mých rodičů v dobách, kdy jsem se narodila, ještě neexistovaly žádné ultrazvuky, jež by dokázaly určit pohlaví dítěte. Kdo by ovšem potřeboval ultrazvuky, když každá místní babka koukla na mamčino těhotenské břicho a podle zaoblení hned poznala, že to jasně bude kluk. Říkaly to údajně všechny babič napříč jižními Čechami, a tak mamka koupila modrý kočárek, modré oblečení, modrá prostěradla, jako hračky traktory, bagry a možná i stavebnici farmy. Taťka se dmul pýchou nad svým ještě nenarozeným synem, mamku pojal za ženu i přesto, že před oltář přišla v růžových svatebních šatech, a chtěl svého „následovníka trůnu“ pojmenovat Miroslav.

Porodní bolesti na mamku přišly v noci první podzimní den, taťka ji v obrovské mlze vezl do porodnice a šel okamžitě kluka zapít. Až na porodním sále se ukázalo, že z Mirka je holka.

„Ale to bude nějaký omyl, já mám mít kluka!“ křičela mamka na sestřičky, když jí do náručí rvaly holku, která „byla až nápadně podobná tchánovi“.

„Gratuluju, maminko,“ povídá porodník. „Máte krásnou holčičku!“

„Vy to nechápete,“ trvala na svém matinka, „já musím mít kluka. Máme pole, dobytek, barák a na baráku je pořád plno práce, co budeme dělat s holkou?“

Na to jí porodník nedokázal odpovědět, a naopak chtěl vědět, jak se budu jmenovat. Jenže s holkou – co by se podobala tchánovi – nikdo nepočítal, koho by tedy napadlo vymýšlet jméno pro holku? Mamka, šokovaná vývojem celé situace, se proto rozhodla sama a okamžitě. Holka bude Rút.

Rút bylo jméno v té době stejně extravagantní jako emigrace na Západ, a to se mamce líbilo. Sestřičky jí ovšem doporučily, aby jméno probrala se svým mužem, až přijde k rozumu. Mezitím se taťka od sousedů, kteří měli jako jediní ve vesnici pevnou linku, dozvěděl, že syn se nekoná, jelikož má tříkilovou dceru, a šel se opít raději podruhé. Když se následujícího dne objevil v porodnici – nikoli s kytkou, nýbrž s pořádnou opicí –, okamžitě mamce Rút zakázal.

„Tak Patricie,“ nakázala máti.

„Zapomeň! Moje dcera se nebude jmenovat Patrika. Co je to vůbec za jméno? Bude to Marie po tobě!“

„Jo, to víš, že jo, aby jí lidi taky říkali Mařeno a Máňo. Nikdy!“

A tak po pár dnech přišel kompromis – Lucie.

Po celém dramatu v porodnici nakonec všechno dobře dopadlo. Na svět jsem jako Lucinka Kunešová přišla ve Strakonících a vykazovala jsem běžné znám-

ky dětské funkčnosti a zvědavosti, tudíž ze mě měli naši radost. Bez problémů jsem jedla, spala vždy, když jsem to uznala za vhodné, a k první ložnici jsem se dopracovala těsně před prvními narozeninami. Milovala jsem nejen barevné sukýnky, ale i prstýnky, náušnice, náramky a o třetích narozeninách se dočkala i své první panenky.

Když mimino hlídá otec

Po mém narození mamka zářila blahem. Ne proto, že měla dítě. Ale proto, že měla muže, který se naprosto dobrovolně a sám od sebe vždy nabídl, že mě vezme v kočárku na dlouhou procházku.

Láskyplně vždy argumentoval tím, že se mi večer bude lépe usínat a v noci budu spát jak zabitá. Nadšeně mě dal do kočárku, vždycky s velkým úsměvem mamce zamával, říkal, ať si konečně od toho křiklouna odpočine a že se postará.

Takhle se – k velkému překvapení naší mamky – staral dlouhé týdny a měsíce. Jakmile přišel z práce, hned se sápal po kočárku s dítětem. Zatímco většina mamčiných kamarádek povídala něco o vyčerpání, nespavosti, nedostatku času a otcově nezájmu, moje máti si mohla dělat manikúru, pedikúru a v té době tolik oblíbenou trvalou. Už tehdy se zkrátka uka-

zovalo, že náš taťka je hodně rodinný typ, což beze zbytku platí dodnes. Být po jeho, tak s ním bydlí další tři generace.

Z výletů s kočárkem jsme se vraceli až dlouho za tmy, kdy mamka měla nejen uklizeno, navařeno, ale i vyžehleno, a já měla červené tvářičky a sladce jsem spala. Manžel a otec značky ideál.

Jednoho zimního dne se mamka dokonce nudila tak, že upekla buchtu a vyrazila s ní na návštěvu ke kamarádce. Tradiční vesnický zvyk. Zřejmě se také chtěla pochlubit, jak dobře se vdala. Lucinka spinká a tatínek se stará. Cestou ke kamarádce ještě viděla koleje po kočárku ve sněhu a usoudila, že jsme asi opravdu vyrazili směrem na Strakonice, jenže u hasičárny stopy končily a překrývala je spousta šlápot velkých mužských bot.

V hasičárně tehdy bývala hospoda a mamka měla jasno – taťka zapískal, chlapi přišli, pomohli mu s kočárkem a šlo se na „jedno“.

Do mamky s buchtou v ruce vjel vztek. Vylezla opatrně po schodech nahoru.

„Chlapi, potichu, malá se vás bojí, vid', maličká!“ křičela na chlapy sousedka, která tam čepovala pivo. „Taková pěknoučká a buclatá a vokatá, a ona už natahuje. Pojď, já tě pohoupu. No vidíš, už se směješ. Jé, a ty máš první zoubek, ty už jsi velká holčička.“

Měla jsem první zoubek, nemůžu si tedy pamatovat, jak tam mamka vlítla. Ale zoufalý výraz našeho

taťky, když si na to dneska vzpomene, naznačuje, že to nic hezkého nebylo.

Zpětně toho ale možná litovala mamka ještě víc – skončilo jí období nalakovaných nehtů a začalo období kruhů pod očima. Protože možná jsem v hospodě natahovala, ale domů se vracela unavená tak, že jsem se i v noci zapomněla budit. A to mi, prosím, rostly ty zuby...

Moje začátky s módou... a s muži

Táhlo mi na třetí rok života, když jsem nastoupila se vší pompou a v tom nejsvátečnějším modelu do školky. Dech se mi zatajil už ve dveřích, když kolem mě prosvištěl stejně starý Milouš. Měl nádherné hluboké oči a jako jeden z mála z přítomných „budoucích mužů“ netrpěl dětskou buclatostí. Ba dokonce měl tělo pevné jako skála, jak jsem si tenkrát všimla.

Byl to světlooký blondák, na které jsem si potrpěla už v takhle nízkém věku, s jednoduchým, leč působivým účesem na ježka s ofinkou. A čím mě uhranul nejvíc – už začátkem devadesátých let se pyšnil piercingem v uchu a lacláči.

I jemu se zřejmě pohled na mě pozdával, a stalo se proto nevyhnutelné. Byla to láska. Oboustranná a mnoho týdnů opěťovaná. Já, vědoma si toho,

kolik holek mi šilhá po Miloušovi, jsem si s ním hrála s traktory a bagry a autíčky a jeho divnými kamarádíčky, přitom jsem však dbala na to, abych vždy vypadala jak z katalogu na roztomilost.

Jednou se mi to podařilo v nové sukni, kterou mi ušila máti. Měla vysoký pas, střih do áčka a střídały se na ní bílé a světle růžové kanýrky. Já vím, co si pomyslíte – kanýrky. Ale musím dodat, že já jsem je uměla nosit. A nakombinovat. A že pak o patnáct let později s podobnou sukni přišla Sarah Jessica Parker v *Sexu ve městě*. Just saying.

A zatímco já ten den nastoupila do školky připravena na sklízení ovací, moje „sukně à la Sarah Jessica Parker“ na Milouše udělala jen pramalý dojem a místo žhavého polibku, na který jsem čekala už dobrého půlroku, mi vrazil do ruky lego, a ať si jdu hrát. Bylo mi do breku.

„Líbí se ti moje sukně?“ ptala jsem co nejvíc neutrálně a snažila se, aby nepoznal, jak jsem dotčená. Milouš se na mě s úžasem v očích podíval, aniž tušil, na co se ho ptám. Dnes – o pětadvacet let později – by už jistě uměl aspoň tu frázi o tom, že mě má rád celkově. Jako osobnost. Proto, jaká jsem, a ne proto, jak vypadám a co mám na sobě. A další bla bla bla.

„Je hezká, ne? Taková sladká,“ dodala jsem nebojácně. To už Milouš upustil úlekem lego, chvílku opatřeně stál a pak mi sáhl na sukni, olízl si prsty, a když se přesvědčil, že sladká není, protože přece není z cukru,

dodal to vražedné: „Cože? Dyť ta sukně není sladká. Pffff,“ a odešel si hrát.

Potřebuju ségru – nutně

Můj vývoj přese všechno pokračoval zdárně, takže jsem se brzy skamarádila s dětmi odvedle. Bylo jich pět a ta nejmladší – Tereza – byla celé dětství mou nejlepší kamarádkou, protože byla stejně stará jako já. Na rozdíl ode mě ale měla spoustu sourozenců a sester, a tak se nikdy nenudila.

Ve čtyřech letech jsem tak usoudila, že by bylo vhodné na tohle téma promluvit rodičům do duše. Když jsem za máti přišla s tím, že by to chtělo ještě sestřičku, nebyla s ní řeč. Což jsem moc nechápala. Já byla přece tak boží dítě, že se předpokládalo, že naši budou u vytržení z myšlenky pořídit si spoustu podobně povedených exemplářů.

Jelikož si to ale máti odmítala připustit, zašla jsem tenkrát promluvit do duše i taťkovi. Vidím to jako dneska. I dnes bych dokázala říct, kde to bylo a co jsem měla na sobě. Jasně jsem mu vysvětlila, co se od něj žádá. Ségra v lepším případě. Brácha v případě horším.

Taťka si říct naštěstí dal a pár měsíců nato mi bylo oznámeno, že sourozenec tedy bude. Svou první reakci si nepamatuju, ale pár vzpomínek mám.